

лжчилъ; и въ папскж-тж буллж было заповѣдано на всѣкы Христіанинъ, който цѣни душж-тж си, да стори щето може за искорененіе-то на ересъ-тж.

Вълненіе-то на Германцы-тѣ противъ политикж-тж на Папж-тж, и желаніе-то на нѣкои членове отъ Діетж-тж, които были неприятели на Лутера, да ся искоренятъ злоупотрѣбленія-та и развратности-тѣ на Римскж-тж церквж, принудили най-сетнѣ Императоръ-тѣ, слѣдъ три-мѣсечно засѣдаваніе на Діетж-тж, да повыка Реформаторъ-тѣ, и да му даде покровително писмо. Всичкы-тѣ пріятели на Лутера ся страхували че, като отиде въ Вормсъ, ще го погубятъ. Самъ той виждалъ тжзи голѣмж опасность. Но той писалъ на единъ свой пріятель: “Понеже Императоръ-тѣ мя е повыкалъ, азъ го считамъ за воліж Божііж. Ако тѣ мѣрятъ да ми сторятъ нѣкое зло, което е вѣроятно (понеже то ся види че тѣ не мя выкатъ за да ся явіж прѣдъ тѣхъ, или за да чујтж и ся научатъ отъ мене нѣщо), азъ прѣдавамъ дѣлото въ ржцѣ-тѣ на Бога. Ако не Му е угодно да избави живота ми, то животъ-тѣ ми малко струва. Кой бы казалъ да ли животъ-тѣ ми или смърть-та ми ще съдѣйствува най-много за спасеніе-то на събратія-та ми? Да по-